

Editura Kedvenc Kiadó
Székelyudvarhely 2013
ISBN: 978-606-8638-11-9

Te voltál ez a lány, és ma éjfélkor megváltottál minket a varázslattól. Az erdei házikó is visszaváltozott az én királyi palotámmá.

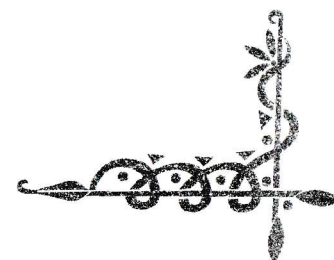
A leányka kezét nyújtotta a királyfinak, az pedig elküldte három hű szolgáját, hívják el a lakodalomba a szegény favágót meg a feleségét is.

– Hát a két nénémet nem hívjuk el? – kérdezte a menyasszony.

– Nem – felelte a királyfi –, azokat büntetésből a pincébe csuktam, és holnap reggel kiküldöm őket az erdőbe egy szénégetőhöz. Addig fognak szolgálni nála, míg meg nem javulnak, és meg nem tanulják, hogy a szegény állatokat sem szabad éhen hagyni.

Tartalom

A CSODÁLATOS HEGEDŰS	3
A CSÓKA LÁNYOK	13
A CSUDAMADÁR.....	26
CSINOS VITÉZ	45
CSIPKERÓZSA.....	55
DONGÓ MEG MOHÁCSI.....	70
AZ EGYSZERI ASSZONY, MEG AZ ÖRDÖG	90
AZ ERDEI ANYÓKA.....	96
AZ ERDEI HÁZIKÓ	103

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare

Megrendelhető:

0744-505331
 0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mesetár / pref., postf.: Szitai György Ferenc ; compilat și ed. de György János. - Odorheiu-Secuiesc : Kedvenckiado, 2015
 ISBN 978-606-8638-11-9

I. Szitai György, Ferenc (pref., postf.)
 II. György, János (ed.)

821.511.141-32

A csodálatos hegedűs

Volt egyszer réges-régen egy csodálatos hegedűs. Szerinte bolyongott a világon, és mindig egyes-egyedül járt. Hol erre gondolt, hol meg arra; vagy a felhők játékát nézte az égen, vagy a napsugarak táncát a folyó tükrén; sosem unatkozott mindig volt látnivalója.

Vándorlása során egyszer egy rengeteg nagy erdőbe tévedt. Ki tudja, mióta bolyongott már magányosan a fák közt. A levelek közt csak nagy néha kéklött át az ég, a lomb olyan sűrű volt, hogy csak ritkán tűzött át rajta a napsugár. A hegedűsnek ide-oda kószáltak a gondolatai, hanem aztán végül mégiscsak elunta magát.

"Ideje, hogy pajtást kerítsek magamnak" – mondta. Fogta a hegedűjét, húzott egyet-kettőt a vonóval, s a húrokról egyszeriben olyan szép, csengő dallam szállt a magasba, hogy nincs az a fülemüle, amelyik gyönyörűsegebben tudna énekelni. A hang csapongva szárnyalt a rengetegben; édesen, ezüstösen szólt majd epekedve majd pedig vidáman.

Egyszer csak megrebbent a bozót; egy farkas ügetett elő a sűrűből.

"Igazán nem ilyen pajtás után kíváncsi vagyok!" – gondolta magában a hegedűs.

A farkas odament hozzá, és megszólította:

– De szépen húzod, kedves mester! Szívesen eltanulnám tőled.

– Ha csak ez a kívánságod! – felelte a hegedűs. – Ha szót fogadsz, egykettőre ellesheted a titkát. De figyelmeztetek rá: amit mondok neked, azt azonnal meg kell tenned, különben semmire sem mégy!

– Meglátod, nem lesz engedelmesebb tanítványod nálam! – fogadkozott a farkas, és a hegedűs nyomába szegődött.

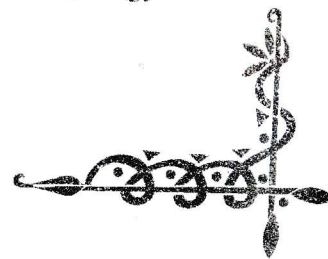
Mentek, mendégéltek, és a farkas már alig várta, hogy megkezdődjék a zenetanítás. A hegedűs azonban ügyet sem vetett rá, amíg egy terebélyes tölgyfához nem érték; akkor hirtelen visszafordult hozzá:

– Látod azt a repedést ennek a tölgynek a törzsén, farkas koma?

– Látom.

– No, ha meg akarsz tanulni hegedűlni, dugd a két elülső lábodat a résbe!

A farkas egy kicsit furcsállotta ugyan a dolgot, de nem mert ellenkezni, nehogy füstbe menjen a hegedűtanulás terve. Felágaskodott, és beledugta a két mancsát a repedésbe. A hegedűs fölkapott a földről egy követ, s úgy beékelte vele az ordas lábát, hogy az moccanni sem tudott többé.

Most aztán várj itt szépen, amíg visszajövök érted – mondta neki a hegedűs, és faképnél hagyta.

Ment egy darabig, de megint csak nagyon egyedül érezte magát; azt gondolta:

"Nem jól van ez így; pajtást kell kerítenem magamnak."

Álla alá szorította a hangszerét, és elkezdett hegedülni. Soha senki nem hallott még olyan gyönyörű muzsikát. Talán egy perc sem telt belé, elő is jött rá a fák közül egy róka.

"Igazán nem ilyen pajtás után kíváncsoztam!" – mondta magában a hegedűs, és kedvetlenül leengedte a vonóját. A róka azonban odaóvakodott hozzá, félrefordította kissé a fejét, és esengve bámult rá a vörös képével.

– De szépen húzod, kedves mester! Szívesen eltanulnám tőled.

– Ha csak ez a kívánságod! De előre figyelmeztetlek rá: szót kell fogadnod, s amit mondok, azonnal meg kell tenned, különben semmire nem mégy!

A róka elvigyorodott örömeiben.

– Meglátod, nem lesz engedelmesebb tanítványod nálam – ígérte.

Elindultak, elől a hegedűs, nyomában a róka. Mentek, mendégéltek, míg egy gyalogösvényhez nem

értek. Kétoldalt nyurga mogyorósövény szegélyezte az utat. A hegedűs jobbról is, balról is földig hajtott egy-egy cserjét, s rájuk lépett, egyik lábával az egyikre, másikkal a másikra.

– No, róka koma, kezdődik a lecke – mondta a hegedűs. – Add csak ide a bal mancsodat!

A róka már nyújtotta is készségesen; hogyan nyújtotta volna: előre örült neki, hamarosan milyen nagy művész lesz belőle, mennyi jércét tud majd terítékre csalni a muzsikájával!

A hegedűs hozzákötötte róka koma bal lábát a bal oldali bokorhoz.

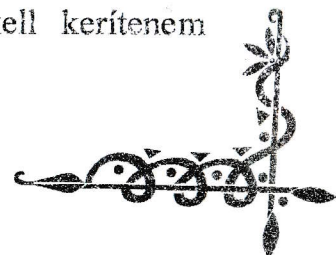
– Most add ide a jobbikat! – mondta.

Adta a róka azt is, igaz ugyan, hogy már egy kicsit kevésbé szívesen, a hegedűs pedig odakötözte a jobb oldali mogyorófa legerősebb vesszejéhez. Megvizsgálta, elég szorosak-e a csomók, aztán elengedte a két bokrot. Az ágak suhogva csapódtak a magasba, és felrántották a rókát: ott lebegett, ott rugdalózkodott ég és föld közt kifeszítve.

– Most aztán várj itt szépen, amíg visszajövök érted – mondta a hegedűs, és otthagyta.

Ment megint egy darabig, de mintha nagy súllyal nehezedett volna a szívére a magányosság.

"Hiába – gondolta –, pajtást kell kerítenem magamnak."

És megint elkezdett hegedülni. Abban a pillanatban, hogy az erdő némaságába belecsendült a zene, előugrott a csalitból egy nyúl.

"Nézd csak, egy nyuszi! – mondta a hegedős. – Ilyen pajtást sem kívántam!"

A tapsifüles odaügetett elé.

– De szépen húzod, kedves mester! – szolt. – Szívesen eltanulnám tőled.

– Nem olyan ördögös mesterség – felelte a hegedős –, szófogadás dolga az egész. Mindent meg kell tenned, amit mondok neked, akkor viszed valamire.

– Meglátod, nem lesz nálam engedelmesebb tanítványod – bólogatott a nyúl, és a nyomába szegődött.

Csakhamar kiértek egy tisztásra; sudár nyárfa állt a közepén. A hegedős jó hosszú pányvát vett elő a zsebéből, egyik végét a nyúl nyakába hurkolta, a másikat a fa tövére kötötte.

– Kezdődik a lecke, nyulacska – mondta –, lássuk, mit tudsz! Először is szaladd körül hússzor ezt a nyárfát.

A nyúl boldogan loholni kezdett a fa körül; örült neki, hogy ilyen könnyű dolog a hegedűtanulás. Körülfutotta hússzor a fát, hanem a pányva is rátekeredett hússzor a fa derekára. A szerencsétlen

flótás fogva maradt; hiába húzta, hiába ráncigálta a kötelet, csak a nyaka fájdult belé.

– Most aztán várj itt szépen, amíg visszajövök érted – mondta a hegedős, és ment tovább az erdőben.

Közben a pórul járt farkas addig kapálódzott, addig rágta-marta a követ, míg végül is kirántotta a mancsát, és nagy nehezen kiszabadult a résből.

Dühtől tajtékozva vetette magát a hegedős után; megfogadta magában, hogy ha utoléri, irgalmatlanul széttépi.

A róka még mindig ott rúgkapált a gyalogösvény fölött. Meglátta a farkast, elkezdett torkaszakadtából ordítani:

– Farkas testvér, gyere, segíts rajtam, rászedett a hegedős!

A farkas lehajlította a bokrokat, elrágta a kötelet, és megszabadította a rókát. Most már ketten loholtak a hegedős után. Ahogy a nyomát szimatolva ügettek, ráakadtak a kikötött nyúlra.

– Hát teveled mi történt? – kérdezte a farkas.

– Jaj, farkas gazda, könyörgök, szabadíts meg, rászedett a hegedős! – siránkozott a nyúl.

Most az egyszer sem a farkasnak, sem a rókának nem jutott eszébe, hogy nyúlpecsenyét egyék. Eloldozták az ijedt tapsifülest, és most már hármasban vetették magukat a közös ellenség után.

